

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg tror, at den Udvalgte, min høitærede Kollega har givet, er en saadan, at der ikke for mig er Grund til at tilføie videre. Den høitærede Justitsminister har jo gjort Thinget bekendt med den Forhandling, der er ført mellem de to Ministerier, og det Resultat, hvortil man er kommen. Jeg har derfor ingen Grund til nu at trætte det høie Thing yderligere for i alt Væsentligt at gjentage, hvad min ærede Kollega har udtalt, og jeg skal derfor henholde mig til, hvad han har sagt.

Larsen: Forespørgerne ville ikke kunne sige, at de have faaet noget Nyt at høre af de to meget ærede Ministre, thi hvad der er blevet sagt af disse, kan man jo læse i en Skrivelse af 1878. (Th. Nielsen: Hvor staar den?) I den geistlige Nestrupsamling. Altsaa, de høitærede Ministre ere ikke komne videre, end de vare komne dengang, nemlig paa de foreløbige Overveielseres Standpunkt. Vel var der en Forskjel i den høitærede Justitsministers Stilling overfor den almindelige Afgang til Navneforandring og den, om jeg saa maa sige, mere specielle Tilladelse til at forandre Navn, men dog vare begge Dele for den meget ærede Minister en betænkelig Sag, det var mere betænkeligt og mindre betænkeligt. Da jeg blev anmodet om at være med til at stille Forespørgjelen, var jeg noget i Tvivl, jeg fandt, at Spørgsmaalet var noget lille til at gjøres til Gjenstand for en Forespørgsel, men efterat vi nu have hørt, at de to høitærede Ministre ikke magte at naae et Resultat i denne Sag, har det beroliget mig Noget, Sagen kan altsaa ikke være saa meget lille endda. Jeg veed altsaa fremdeles ikke, hvad den høitærede Minister agter at gjøre i denne Sag, men det synes jo, at der ikke skal foretages Noget, skjøndt det dog ikke er noget nyt Spørgsmaal, det er gammelt, ikke blot i den Forstand, at Folkethinget her flere Gange har yttret sig og det temmelig enstemmig om Sagen, men ogsaa i den Forstand, at vi hertilands tidligere i Aarhundreder have havt Afgang til at forandre Navn. Ganske vist var det tidligere de høiere Samsunds-Klasser, det var først Godsæterne, der begyndte med Navneforandring, det var først dem, der kom bort fra de simple Navne, der ende paa „sen“, og fik mere velklingende Navne. Det kan altsaa forsaavidt siges at være i Harmoni med Udvaltingen, naar vi nu, efter at de bedre Samsundslag ere blevene fyldestgjorte, sige Stop, vi hør ialtsald være høist betænkelige og vaage stærkt over, at der ikke kommer Noget frem, som kan frænte allerede erhvervede Rettigheder, thi det er det Egenbommelige ved det meget ærede Ministeriums Stilling til denne Sag, at de tale saa stærkt om

de vundne Rettigheder for Familier med sjældne Navne. Jeg begriber ikke, hvad det er for Rettigheder, der her er Tale om. Jeg kan tænke mig et Synspunkt, hvorfra man kunde tale om en Ret til et Familienavn, hvis det var et Navn, der vidnede om, at Vedkommende, der bar det, havde lagt en særlig Genialitet for Dagen ved at finde paa det. I saa Fald var det ganske naturligt at besyttte det fra det samme Synspunkt, hvorfra man besyttter literær Eiendom eller giver Patenter; men det veed enhver, at de sjældne Navne, vi have her i Landet, ikke røbe nogen særlig stor Opfindsomhed, men at de ere tagne, om jeg saa maa sige, ud ad Landeveien. Jeg kan ikke forstaa, at det, at nogle Familier tage et almindeligt Dyreenavn eller Bynavn, skulde give dem Ret til i Fremtiden ene og alene at bære dette Navn. Lad os f. Ex. tage Byen Estrup; der er, som bekendt, flere Steber i Landet, der hedde Estrup. Nu er der en Mand, som er fra en By Estrup, han kalder sig saa Estrup; men hvor i al Verden kan det saa hjemle Rettighed for en enkelt Person, der bærer Navnet Estrup, til at forhindre Andre, der maaske ere fra en anden By, som ogsaa hedder Estrup, fra at kalde sig Estrup. Det begriber jeg ikke, og ligesaa lidt fortaar jeg, naar de gamle Slægter saa at sige have udtømt vore Dyrevækker og f. Ex. have kaldt sig Høg, Vilde, Krabbe, Lærke, Løvenørn, Rosenvinge og endogsaa ere gaaede ned til lavere Klasser og have kaldt sig Dre, Galt, Gris, Orne og kun have lennet os Andre „Evin“, at det skulde kunne hjemle dem Eneret til fremdeles at bære de Navne, de nu engang have faaet. Heller ikke kan jeg forstaa, at den Operation, som bestaar i, at man, naar man finder, at Ens Bynavn ikke er fint, latiniserer det og sætter „us“ i Enden, skulde hjemle Nogen speciel Ret til at beholde det. Jeg tror, at der her er Tale om en Misbrug af Ordet Ret, og at det vilde være en langt smukkere Opgave for en Regjering, fremfor saa ivrig at vaage over den Slags Rettigheder, at have et stærkere Die for de Retstrav, der udspringe af det virkelige Liv og Livets Udvalting, og at det var langt smukkere og værdigere end denne, jeg havde nævnt sagd byzantinske Maade, at vaage over disse gamle erhvervede Rettigheder. Jeg kunde maaske ogsaa ved en Analogi henvise til en nylig given Lov, nemlig den om Varemærker; Varemærker og Personmærker kunne jo analogisk svare til hinanden, men denne Lov besyttter ikke de Varemærker, der bestaa i Ord, som man griber ud af det almindelige Ordforraad, men kun, naar Vedkommende lægger nogen Opfindsomhed for Dagen, først da faaar Varemærket Besyttelse. Jeg veed ikke, hvorpaa det egentlig støttes, at den Ret, som blev given til Navneforandring i 1828, skulde være bortfalden. Den høitærede Su-